

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a JUDr. Ing. Viery Horčicové v právní věci žalobce: „**1. Vodohospodářská společnost, s. r. o.**“, se sídlem Kladenská 132, Velké Přílepy, IČ 47551917, zast. JUDr. Lubomírem Kubičkou, advokátem, se sídlem Na Poříčí 12, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, Praha 10, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 4. 2010 čj. 868/500/10; 35352/ENV/10

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 21. 4. 2010 čj. 868/500/10; 35352/ENV/10 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9.200,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám JUDr. Lubomíra Kubičky, advokáta.**

Odůvodnění

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví, kterým bylo na základě jeho odvolání změněno rozhodnutí České inspekce životního prostředí (dále jen inspekce) ze dne 24.6. 2009 č.j. ČIŽP/41/OOV/SR01/0633079.005/09/PKU. Citovaným rozhodnutím inspekce uložila žalobci podle § 116 odst. 1 písm. b) a ustanovení § 118 odst. 1, odst. 2 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), pokutu ve výši 200.000,- Kč za nedovolené vypouštění odpadních vod, kterého se žalobce dopustil tím, že ve vypouštěných odpadních vodách na odtoku z čistírny odpadních vod Horoměřice byly překročeny limity znečištění stanovené rozhodnutím Okresního úřadu Praha-západ ze dne 28.3. 2006 č.j. Vod. 235-3668/05/Vej-KR. Žalobou napadeným rozhodnutím bylo ve výroku inspekce změněno označení správního orgánu, kteří vydal povolení k vypouštění vod, z textu „Okresní úřad Praha-západ“ na text „Městský úřad Černošice“.

Žalobce v první žalobní námitce namítá, že inspekce a žalovaný nepostupovali v souladu s ustanovením § 118 odst. 2 vodního zákona, když při rozhodování o výši pokuty nepřihlédli prakticky vůbec k okolnostem, dle kterých se stanoví výše pokuty, nebo tyto okolnosti posoudili naprosto jednostranně, nepřesně a neobjektivně.

V druhé žalobní námitce žalobce namítá, že inspekce a žalovaný nevzali v úvahu přiměřenost výše uložené pokuty ve vztahu k hospodářskému postavení žalobce jako obchodní společnosti s počtem zaměstnanců do 25 pracovníků, se základním kapitálem 100.000,- Kč a minimálním ziskem z provozování kanalizace pro veřejnou potřebu v uvedené lokalitě. Tvrzení žalovaného o tom, že žalobce nepředložil důkazy o své ekonomické situaci, žalobce odmítá s poukazem na ustanovení § 50 odst. 2 a odst. 3 správního řádu.

Ve třetí žalobní námitce žalobce uvádí, že pokud jde o nesprávný způsob posouzení okolností, dle kterých se stanoví výše pokuty, nesouhlasí žalobce s hodnocením možností nápravy stavu posuzované čistírny odpadních vod, neboť příčiny překračování limitů nejsou komplexně (odborně) uloženy a žalobce rozhodně odmítá, aby byl označen za původce tohoto stavu. Podle názoru žalobce je v rozporu s ustanovením § 118 odst. 2 vodního zákona stanovení výše pokuty dle míry překročení povolených limitů, aniž by se vzala do úvahy i další hlediska, jako je provozování kanalizace a čistírny odpadních vod v souladu s kanalizačním a manipulačním řádem a zejména reálná možnost či nemožnost žalobce zabránit překročení limitů. Tato hlediska nebyla dle názoru žalobce dostatečně prošetřena a zohledněna.

Ve čtvrté žalobní námitce žalobce nesouhlasí s tvrzením žalovaného, která do určité míry negativně hodnotí činnost žalobce při provozování kanalizace a čistírny odpadních vod Horoměřice. Je dle názoru žalobce nepravdivé tvrzení žalovaného o tom, že žalobce obdržel dne 6.13. 2007 (správně 13.6. 2007) od inspekce pokutu za nedovolené vypouštění odpadních vod, neboť toto rozhodnutí bylo zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze čj. 10 Ca 286/2007-53 pro nezákonnost.

V páté žalobní námitce žalobce uvádí, že uložení pokuty v nepřiměřené výši za daného stavu technologického vybavení čistírny odpadních vod není dle názoru žalobce v souladu s ustanovením § 2 odst. 4 správního řádu, neboť paradoxně ohrožuje řádné provozování kanalizace pro veřejnou potřebu v obci Horoměřice, což je nepochybně v rozporu s veřejným zájmem.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě, které bylo soudu doručeno dne 22.12. 2010, uvedl, že žalobu nepovažuje za důvodnou a navrhl, aby byla zamítnuta.

K první žalobní námitce žalovaný nejprve zdůraznil, že žalobce nepopírá svou protiprávní činnost. Uvedl, že žalobce si protirečí, když na jedné straně uvádí, že správní orgány prakticky vůbec nepřihlédly k okolnostem, dle kterých se stanoví výše pokuty, a zároveň uvádí, že tyto okolnosti posoudily jednostranně, nepřesně a neobjektivně. Uvádí, že žalobce se dopustil nedovoleného vypouštění odpadních vod, a proto musel být postižen odpovídající sankcí. Inspekce zdůvodnila důvod i výši ukládané pokuty a odvolací orgán se s jejími závěry ztotožnil. Žalobce neuvádí žádné důvody svědčící ve prospěch jeho závěrů, pouze obecně konstatuje porušení ustanovení vodního zákona, k nimž však bez potřebných důkazů nelze přehlédnout.

Ke druhé žalobní námitce týkající se nepřiměřenosti pokuty ve vztahu k ekonomické situaci žalobce žalovaný uvedl, že počet zaměstnanců a výše základního kapitálu žalobce nic

nevypovídají o skutečné ekonomické situaci žalobce. Žalobce svoji ekonomickou situaci nedoložil a nedoložil ani případné likvidační účinky uložené sankce. Poukaz žalobce na ustanovení § 50 odst. 2 a odst. 3 správního řádu žalovaný odmítá s poukazem na usnesení Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 9/2008-133, podle něhož má v tomto směru důkazní břemeno sám žalobce. Žalobce toto důkazní břemeno neunesl a ani se o to nepokusil.

Ke třetí žalobní námitce žalovaný především uvedl, že formulaci této námitky nerozumí, a proto se k ní obtížně může vyjádřit. Uvádí, že žalobce jako provozovatel odpovídá za stav předmětné čistírny odpadních vod. Neschopnost žalobce zajistit plnění jemu uložených povinností nemůže sloužit jako omluva jeho protiprávní činnosti. Pokud žalobce není schopen dostát svým povinnostem, neměl by danou činnost provozovat a pokud ji chce nadále provozovat, musí samozřejmě nést rizika s tímto spojená. Připomíná rovněž, že u správních deliktů je dána objektivní odpovědnost, proto i kdyby žalobce porušení zákona nezavinil, bylo by to právně nevýznamné.

Ke čtvrté žalobní námitce žalovaný uvedl, že žalobci skutečně pokuta za nedovolené vypouštění odpadních vod uložena byla. Toto tvrzení tedy nelze označit za nepravdivé. Druhou věcí je, že toto rozhodnutí bylo následně soudem zrušeno, nestalo se tak však proto, že by se prokázala nezávadnost konání žalobce, ale ryze z důvodu formálních vad, po jejichž odstranění byla pokuta uložena znovu.

K páté žalobní námitce žalovaný uvedl, že mu připadá absurdní tvrzení žalobce obsažené v tomto bodě, když žalobce de facto na své neschopnosti provozovat čistírnu odpadních vod řádným způsobem tak, aby byly dodržovány jemu uložené povinnosti a zajištěna ochrana životního prostředí, staví nemožnost ukládání sankcí jeho osobě a zaštiťuje se veřejným zájmem na provozování čištění odpadních vod. Ve veřejném zájmu je podle názoru žalovaného především řádné fungování této čistírny odpadních vod, které ovšem žalobce evidentně není schopen zajistit.

K tomuto vyjádření podal žalobce repliku, v níž setrval na podané žalobě. Ve vztahu ke druhé žalobní námitce uvedl, že není pravdivé tvrzení žalovaného, že žalobce nepředložil k prokázání své ekonomické situace žádný důkaz a poukázal na to, že již k dovolání předložil vyúčtování provozu čistírny odpadních vod Horoměřice za rok 2008, což mohlo být vodítkem pro stanovení výše pokuty. Pokud jde o čtvrtou žalobní námitku zdůraznil, že pokud bylo rozhodnutí o uložení pokuty zrušeno soudem, pokuta právně neexistuje a celé řízení o uložení sankce se vrací zpět do fáze před jejím uložení.

Ze správního spisu byly zjištěny následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Dne 17.6. 2008 byla u žalobce provedena kontrola, jejímž předmětem byl dozor provozu čistírny odpadních vod Horoměřice provedený v rámci prověrky čistírny odpadních vod od 500 do 10.000 ekvivalentních obyvatel. Při této kontrole bylo z předložených výsledků rozborů odpadních vod za rok 2007 a 2008 zjištěno, že za kontrolované období květen 2007 až květen 2008 došlo k překročení hodnoty v některých ukazatelích znečištění.

Na základě zjištění učiněných při této kontrole bylo opatřením ze dne 1. 4. 2009 zahájeno správní řízení ve věci uložení pokuty za správní delikt spočívající v nedovoleném vypouštění odpadních vod. Žalobce podal k zahájenému řízení vyjádření doručené inspekci dne 12.5. 2009, v němž uvedl, že bylo zjištěno přetížení čistírny odpadních vod odpadními vodami. Uvedl, že k tomuto přetížení došlo pouze v lednu 2008, jednalo se o ojedinělý stav.

Poukázal rovněž na to, že překročené hodnoty jsou vůči vodoteči zanedbatelné s ohledem na ředění nátoky do rybníka. K tomuto vyjádření bylo přiloženo dále vyjádření obce Horoměřice, v němž je uvedeno, že na základě kontroly provedené inspekcí obec zahájila projektování akce rozšíření čistírny odpadních vod Horoměřice. Realizace navrženého rozšíření umožní omezit občasné překročení limitů, ke kterým může výjimečně dojít nevyrovnaností látkového zatížení na nátoky do čistírny odpadních vod. Dále uvedl, že vliv překročení je vůči vodoteči velmi zanedbatelný. Přecházející voda je vypouštěna přes vyrovnávací rybník, jehož funkcí je stabilizovat odtékající množství, vedlejším účinkem je ale zároveň i rozředění obsahu vypouštěných látek.

Rozhodnutím ze dne 24.6. 2009 inspekce uložila žalobci pokutu za nedovolené vypouštění odpadních vod ve výši 200.000,- Kč. V odůvodnění tohoto rozhodnutí inspekce uvedla, že vzhledem k tomu, že správce Horoměřického potoka nesleduje jakostní parametry v toku ani průtok a jedná se o drobný vodní tok, bylo zhodnocení míry ovlivnění provedeno na základě míry překročení povolených limitů. Již při stanovování limitních hodnot v povolení k vypouštění se přihlíží k tomu, aby tok nebyl negativně ovlivňován, což znamená, že při každém překročení nad limit stanovený platným povolením k vypouštění vod dochází k negativnímu ovlivnění toku. Za kontrolované období došlo k překročení hodnoty celkem ve třech případech, a to o 23 %, o 29 % a o 92 %. Při stanovení výše pokuty pak byla ve smyslu § 123 vodního zákona použita dvojnásobná sazba, neboť žalobce opakovaně porušil povinnost, za níž se ukládá pokuta podle vodního zákona, v době jednoho roku od právní moci rozhodnutí o uložení pokuty, neboť rozhodnutí o pokutě ze dne 23.5. 2007 č.j. 41/OOV/0632577.05/07/POL za nedovolené vypouštění odpadních vod z čistírny odpadních vod Žďán nabylo právní moci dne 27.8. 2007. Dále inspekce uvedla, že přihlédla k tomu, že se jedná o malý vodní tok.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž uvedl, že nezpochybňuje výsledky provedených rozborů vzorků odpadních vod ani skutečnost, že došlo k překročení limitů povolených v platném rozhodnutí o povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových. Namítá však, že inspekce prakticky vůbec nepřihlédla k okolnostem, dle kterých se stanoví výše pokuty, dostatečně neuvedla, jakými úvahami se při rozhodování o výši sankce řídila, což ve výsledku vedlo k tomu, že uložená sankce neodpovídá okolnostem případu.

Žalobce uvádí, že ustanovení § 118 odst. 2 vodního zákona stanoví výčet podmínek, k nimž má být přihlédnuto při ukládání pokuty, pouze jako demonstrativní. Inspekce se však měla zabývat například tím, zda k překročení limitů vypouštěných odpadních vod došlo v důsledku porušení povinností žalobce při provozování kanalizace či nikoliv, zda k překročení došlo v důsledku činnosti třetí osoby (například jednorázovým vniknutím výrazně znečištěných odpadních vod do kanalizace od některého z odběratelů), zda bylo v možnostech žalobce zabránit překročení limitu či nikoli, zda se jednalo o ojedinělé překročení limitů, zda výše uložené pokuty koresponduje s výší základního kapitálu žalobce (100.000,- Kč) a velikosti žalobcem dosahovaného zisku za hospodářský rok vůbec v dané lokalitě. Inspekce odvodila výši uložené pokuty pouze dle míry překročení povolených limitů, aniž by do tohoto uvažování promítla uvedená hlediska.

Žalobce dále uvádí, že míra překročení podmínek povolení k vypouštění odpadních vod sice vypadá navenek hrozivě, ale protože postrádá spojení s dalšími hledisky, zejména s mírou ovlivnění jakosti povrchových vod, značně zkresluje skutečný dopad takového stavu na životní prostředí. Inspekce se spokojila s tvrzením správce zmíněného vodního toku, že

nesleduje jakostní parametry v toku ani průtok a toto hledisko vůbec nevzala v úvahu, dále jej nezkoumala a neprokázala tak negativní ovlivňování toku. Dle názoru žalobce v daném případě k negativnímu ovlivňování toku vůbec nedošlo.

Příčina překročení limitů nebyla ze strany inspekce vůbec zkoumána. Ačkoliv ke vzniku správního deliktu a zahájení řízení o uložení pokuty stačí pouze objektivní zjištění, že došlo k překročení povolených limitů, považuje žalobce za nedostatečný takový postup, kdy nejsou ze strany inspekce zkoumány a brány v potaz i tyto okolnosti.

Žalobce dále poukazuje na to, že podle výsledků rozborů prováděných v delším časovém období se v daném případě jednalo o ojedinělé případy překročení povolených limitů, což žalobce dovozuje jednak z jejích koncentrace v určitém období a jednak z výsledků rozborů vypouštěných odpadních vod za období květen 2008 až květen 2009.

Žalobce dále poukazuje na to, že jeho základní kapitál činí 100.000,- Kč a má okolo 20 zaměstnanců. Průměrně dosahuje za lokalitu Horoměřice čistírna odpadních vod zisku za kalendářní rok 195.000,- Kč před zdaněním. Inspekce při rozhodování o výši pokuty toto hledisko vůbec nevzala v úvahu, proto je uložená pokuta nepřiměřeně vysoká.

O odvolání rozhodl žalovaný žalobu napadeným rozhodnutím ze dne 21.4. 2010 č.j. 868/500/10; 35352/ENV/10, a to tak, že napadené rozhodnutí inspekce změnil tak, že označení vodoprávního úřadu „Okresní úřad Praha-západ” nahradil slovy „Městský úřad Černošice”. Ve zbytku rozhodnutí inspekce potvrdil.

V odůvodnění rozhodnutí žalovaný nejprve shrnul obsah správního spisu a zrekapituloval odvolací námitky. K jednotlivým námitkám pak uvedl následující: Žalobce ve sledovaném období několikrát překročil povolené limity zbytkového znečištění ve vypouštěné odpadní vodě. Tím tedy jednoznačně porušil povinnosti stanovené vodním zákonem, což ostatně ani nepopírá. Dle protokolu z inspekční kontroly a doplňujících informací inspekce nebyl při dozoru dne 17.6. 2008 žalobce schopen sdělit, jaká byla možná příčina zvýšeného nátoků odpadních vod v lednu a dubnu 2008. Žalobce nedoložil žádný doklad o provedených kontrolách na síti či jiné kroky, které by vedly ke zjištění příčiny zvýšené koncentrace odpadních vod na přítoku do čistírny odpadních vod. Při dozoru ani v průběhu správního řízení neposkytl žádný důkaz, který by dokladoval jeho snahu situaci vyřešit a spokojil se s tvrzením, že „došlo k nátokům koncentrovaných splaškových vod a že s tím nelze nic dělat”.

Dále žalovaný uvedl, že překročení povolených limitů nebylo ojedinělé, jak uvádí žalobce, neboť rozhodnutím ze dne „6. 13. 2007” byla žalobci udělena pokuta za nedovolené vypouštění odpadních vod z čistírny odpadních vod Horoměřice za překročení limitních hodnot ve vzorcích z ledna, června a července 2006.

Žalovaný dále uvedl, že Horoměřický potok je drobný vodní tok a jeho správce nesleduje jakostní parametry v toku ani jeho průtok. Tuto skutečnost nelze nijak ovlivnit. Tvrzení žalobce, že inspekce negativní ovlivňování toku neprokázala, nelze přijmout. Při stanovení limitu výstupního znečištění odpadních vod pro čistírnu odpadních vod musí příslušný vodoprávní úřad přihlížet i k velikosti toku a všem dalším okolnostem a stanovit limity tak, aby tok nebyl negativně ovlivňován. Je tedy zřejmé, že každým překročením tohoto povolení dochází k negativnímu ovlivnění toku. Dále je nutno konstatovat, že inspekce nemůže zpětně zjistit kvalitu vody v dotčeném toku tak, aby byla dostatečným důkazem pro řízení.

Pokud žalobce uvádí tvrzení o své ekonomické situaci, žalovaný k tomu uvedl, že žalobce tato svá tvrzení nijak nedoložil. Žalobce nepředložil takové důkazy o své ekonomické

situaci, které by mohly být dostatečným podkladem pro rozhodování žalovaného v této věci.

Žalovaný dále uvedl, že výše pokuty má sledovat i výchovný cíl a odradit žalobce od dalšího protiprávního jednání. Žalovaný má ověřeno, že žalobce byl inspekci za porušení povinností stanovených vodním zákonem při své činnosti již vícekrát sankcionován. Výše pokuty je proto přiměřená a odpovídá závažnosti porušení zákona.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. O věci přitom rozhodl bez jednání, neboť s tím oba účastníci řízení souhlasili, resp. nevyslovili ve stanovené lhůtě nesouhlas.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

První žalobní námitku soud důvodnou neshledal.

Podle § 118 odst. 2 vodního zákona při stanovení výše pokuty přihlédne orgán ukládající pokutu zejména k míře překročení podmínek povolení k vypouštění těchto vod, k míře ovlivnění jakosti povrchových nebo podzemních vod a jejímu lokálnímu rozsahu, ke stupni ochrany dotčeného území (chráněná území) a k příčině nedovoleného vypouštění vod.

Žalobce k tomu uvádí, že inspekce a žalovaný k těmto kritériím „prakticky vůbec nepřihlédli ... nebo tyto okolnosti posoudili naprosto jednostranně, nepřesně a neobjektivně“. Námitka je tedy formulována jen zcela obecně a soud se k ní prakticky nemůže vyjádřit. Žalobce totiž neuvádí, ke kterému z kritérií uvedených v ust. § 118 odst. 2 vodního zákona správní orgány nepřihlédly, resp. která z těchto kritérií posoudily „jednostranně, nepřesně a neobjektivně“ a v čem tato jednostrannost, nepřesnost a neobjektivnost spočívá.

Pokud pak žalobce nedostatečnost odůvodnění rozhodnutí správních orgánů částečně konkretizoval v dalších žalobních námitkách a uváděl jednotlivé okolnosti, k nimž podle jeho názoru přihlédnuto nebylo anebo bylo přihlédnuto nedostatečně, vyjádří se soud k těmto žalobním námitkám dále.

Druhá žalobní námitka je důvodná.

Žalobce v odvolání namítal (obdobně jako v žalobě), že uložená pokuta je nepřiměřeně vysoká s přihlédnutím k velikosti základního kapitálu žalobce, počtu jeho zaměstnanců a dosaženému zisku z provozování čistírny odpadních vod v obci Horoměřice. K odvolání přitom doložil vyúčtování provozu čistírny odpadních vod Horoměřice za rok 2008, z něhož jsou patrné náklady žalobce na provoz čistírny odpadních vod, jeho příjmy související s provozováním a dosažený zisk. Žalovaný přitom v rozhodnutí o odvolání uvedl, že uvedl „povšechné informace z ekonomické oblasti své společnosti“, nepředložil však dle názoru žalovaného takové důkazy, které by mohly být dostatečným podkladem pro rozhodování žalovaného v této věci.

Takto koncipované odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je dle názoru soudu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní

normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (viz rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, čj. 6 A 48/92-23).

V daném případě však z odůvodnění rozhodnutí žalovaného není nijak zřejmé, z jakých důvodů považoval doklady doložené žalobcem k odvolání za nedostatečné a nijak se s nimi v odůvodnění rozhodnutí nevypořádal. Je zřejmé, že žalobce evidentně měl snahu předložit doklady osvědčující jeho ekonomickou situaci a určité doklady k jejímu prokázání doložil přímo k odvolání. Měl-li žalovaný tyto doklady za nedostatečné a měl-li za to, že je třeba, aby byly doloženy další doklady, měl žalobce k předložení dalších dokladů vyzvat.

Z žalobcem předložených dokladů lze dovodit, že žalobce dosáhl za rok 2008 zisk z provozování předmětné čistírny odpadních vod ve výši 195.000,- Kč, tj. že uložená pokuta je vyšší než zisk dosažený z této činnosti žalobce. Za této situace bylo nezbytné, aby žalovaný uvedl, zda pokutu v této výši považuje za přiměřenou, tj. zda protiprávní jednání žalobce je skutečně tak závažné, že odčerpání veškerého jeho zisku z této činnosti odpovídá zásadám správním trestání anebo nikoli, případně měl k tomuto žalobcem předloženému dokladu uvést jiné důvody, proč podle jeho názoru nedokládá nepřiměřenost uložené pokuty.

Soud k tomu uvádí, že za této situace nemohl sám postupovat podle § 78 odst. 2 s. ř. s. a uloženou pokutu snížit, jak navrhoval žalobce v žalobě, protože tento postup připadá do úvahy teprve tehdy, kdy správní orgány srozumitelně a přezkoumatelným způsobem své úvahy, kterými se řídily při stanovení konkrétní výše pokuty, uvedou v odůvodnění svého rozhodnutí, jinými slovy řečeno nelze takto postupovat v případě, kdy je žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Třetí žalobní námitka není důvodná. Žalobce tu namítá, že nebylo dostatečně zohledněno, že provozuje čistírnu odpadních vod v souladu s kanalizačním a manipulačním řádem a dále že nebyla zohledněna reálná možnost či nemožnost žalobce zabránit překročení limitů. K tomu musí soud uvést, že skutečnost, že čistírna odpadních vod byla provozována v souladu s kanalizačním a manipulačním řádem, nelze zohlednit jako okolnost polehčující. Dodržování kanalizačního a manipulačního řádu je jednou z nejzákladnějších povinností žalobce jako provozovatele kanalizace a dodržování těchto povinností se proto není možno dovolávat jako polehčujících okolností.

Uvádí-li žalobce, že nebyla zohledněna možnost či nemožnost žalobce zabránit překročení limitů, je opět nutno konstatovat, že se jedná o žalobní námitku formulovanou velmi obecně. Žalobce totiž netvrdí ani to, zda byl nebo nebyl schopen reálně zabránit překročení limitů a v případě, že schopen nebyl, neuvádí, z jakého důvodu tomu tak bylo. Je pak třeba zdůraznit, že v případě správních deliktů je dána objektivní odpovědnost za porušení zákona a zavinění se nezkoumá. Případná nemožnost žalobce zabránit překročení limitů by tak bez toho nemohla být okolností, která by žalobce vyvíňovala. Je pak rovněž nutno poukázat na to, že pokud by žalobce byl (v důsledku objektivní odpovědnosti) postižen za správní delikt, jehož jedinou nebo hlavní příčinou bylo protiprávní jednání jiných osob (např. vypouštění nadměrně znečištěných odpadních vod do kanalizace, jak uváděl v průběhu správního řízení), může se domáhat náhrady škody vůči těmto osobám. V neposlední řadě je pak třeba uvést i to, že vypouštění odpadních vod do kanalizace, jejichž znečištění přesahuje kanalizačním řádem stanovené limity je neoprávněným vypouštěním odpadních vod, za které lze uložit pokutu podle § 32 odst. 4 písm. d), popř. § 33 odst. 6 písm. d) zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů (zákon o vodovodech a kanalizacích).

Čtvrtá žalobní námitka není důvodná. Žalobce uvádí, že je nepravdivé tvrzení, že žalobci již byla za nedovolené vypouštění odpadních vod z čistírny odpadních vod Horoměřice uložena pokuta. S žalobcem je možno souhlasit v tom, že rozhodnutí, na něž žalovaný v této souvislosti poukazuje, bylo následně zrušeno soudem. Tato okolnost však není pro posouzení případu nyní podstatná. Správní orgány na předchozí postih žalobce poukazovaly z toho důvodu, aby vyvrátily žalobcovo tvrzení o tom, že se jednalo o ojedinělé překročení limitů znečištění. Z tohoto hlediska není následné zrušení pokuty za nedovolené vypouštění rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 26. 8. 2009 čj. 10 Ca 286/2007-53 podstatné, neboť tímto rozsudkem nebyl zpochybněn základní fakt, že k nedovolenému vypouštění odpadních vod došlo, tj. že žalobce se správního deliktu dopustil. Pokud tedy skutková zjištění učiněná v tomto předchozím řízení o správním deliktu zůstala rozsudkem soudu nezpochybněna, není důvod, proč by z nich nemohlo být v nyní projednávané věci vycházeno.

Pro úplnost soud podotýká, že možnost aplikace ust. § 123 odst. 1 vodního zákona (podle něhož poruší-li podnikající fyzická osoba nebo právnická osoba do 1 roku od právní moci rozhodnutí o uložení pokuty jakoukoliv povinnost, za niž se ukládá pokuta podle tohoto zákona, použije se pro stanovení výše další pokuty dvojnásobná sazba), byla v případě žalobce odůvodněna nikoli tímto rozhodnutím, které bylo následně zrušeno soudem, ale jiným rozhodnutím inspekce, které se týkalo čistírny odpadních vod Žďán a které zrušeno nebylo (resp. nic takového žalobce netvrdil). Žalobce ostatně ani sám v žalobě nenamítal, že by podmínky pro aplikaci tohoto ustanovení nebyly splněny.

K páté žalobní námitce se soud nyní nemůže v úplnosti vyjádřit. Žalobce tu namítá, že rozhodnutí správních orgánů nejsou v souladu s veřejným zájmem, neboť uložená pokuta ohrožuje řádné provozování kanalizace. S ohledem na to, co již soud uvedl ke druhé žalobní námitce, zůstala otázka toho, zda pokuta uložená žalobci může mít likvidační následky pro jeho podnikání, v úplnosti nezodpovězena. Proto se nelze nyní v úplnosti vyjádřit ani k této žalobní námitce. Soud pouze obecně uvádí, že každá sankce pochopitelně představuje zásah do majetkové sféry delikventa. Na druhé straně nelze porušení právních předpisů ponechat bez odpovídající sankce. Jak uvedl Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 16. 11. 2004, čj. 10 Ca 250/2003-48, preventivní úloha postihu nespočívá jen v účinku vůči žalobci. Postih musí mít sílu odradit od nezákonného postupu i jiné nositele stejných zákonných povinností; tento účinek pak může vyvolat jen postih odpovídající významu chráněného zájmu, včas a věcně správně vyvozený. Jde-li o finanční postih, musí být znatelný v majetkové sféře delikventa, tedy být nikoli pro něho zanedbatelný, a nutně tak musí v sobě obsahovat i represivní složku. V opačném případě by totiž postih delikventa smysl postrádal. Výše postihu proto obecně nemůže být tak nízká, aby tohoto preventivního účinku pozbyl, a to i s přihlédnutím k případnému prospěchu, který žalobce v souvislosti s protiprávním jednáním získal anebo s náklady, který by při dodržování právních předpisů byl nucen jinak vynaložit. Nelze tedy bez dalšího přistoupit na argumentaci žalobce, že uložení jakékoli citelnější pokuty za projednávaný správní delikt je v rozporu s veřejným zájmem, neboť ohrožuje řádné fungování kanalizace pro veřejnou potřebu v obci.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Žalobce měl se svojí žalobou úspěch a náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených a prokázaných nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Tyto náklady spočívají v

nákladech souvisejících se zastoupením advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů za 3 úkony právní služby po 2100 Kč (za převzetí věci, sepsání žaloby a podání repliky), a 3 režijní paušály po 300 Kč. Celkem tedy činí náklady na právní zastoupení 7.200,- Kč. Další náklady představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000 Kč. Proto soud přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení ve výši 9.200 Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a násl. s.ř.s., a to ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. Kasační stížnost se podává u Městského soudu v Praze, rozhodovat o ní přísluší Nejvyššímu správnímu soudu.

Stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).

V Praze dne 8. června 2011

Mgr. Jana Brothánková v.r.
předsedkyně senátu